

Kapitel 1

”Sidste gang, venner!” Sierra bankede en finger ned i telefonen.

Elly stønnede. *Dunk, dunk, dunk, dunk* – syntheziserbassen og trommerne buldrede løs for 117. gang. Uanset hvor meget hun elskede The Sparks’ hit *All Together Now*, så havde hun fået nok. Hun var helt hæs af at synge, og hendes ben var totalt smadrede af at danse.

”Niks! Nu kan det være nok!” Tash vaklede hen til sengen, ”Du har sagt ’sidste gang’ i flere timer nu!” Hun kollapsede med ansigtet ned mod dynen.

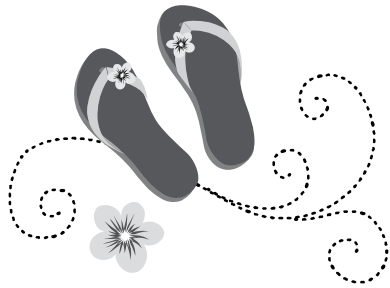
”Jeg skal altså også have en pause.” Elly lod sig falde ned på gulvet på Tashs værelse. De

havde skubbet alt ud til siderne for at få et stort dansegulv. ”Min hjerne kommunikerer ikke med mine ben længere.”

”Ej, kom nu, venner!” Sierra kastede sit lange, mørke hår over skulderen. ”Det er bare ikke godt nok. Sangen er god, men Tash, du bliver nødt til at få styr på de dansetrin, ellers vinder vi aldrig *Morgendagens Stjerner!*”

Tash stønnede højt. Så rullede hun om på siden og kiggede på Sierra. ”Det er let nok for dig. Du kan bare det der med dans. Jeg kan da ikke gøre for, at jeg er god til at surfe og sejle, men danser råddent.”

”Tash, du danser ikke råddent, du er bare træt,” brød Elly ind. Sierra havde det særlige, stædige udtryk i ansigtet, som de andre kendte så godt. Elly vidste udmærket, hvor meget det betød for hende at vinde talentkonkurrencen

og stå på scenen
til Fagerøs musik-
festival. Men hun
og Tash var bare nødt til
at holde en pause.

”Vi har øvet hele dagen, Sierra.” Pludselig fik hun en snedig ide, og hun undertrykte et lille smil. ”Og jeg ved ikke, hvordan I har det, men jeg er altså sulten.”

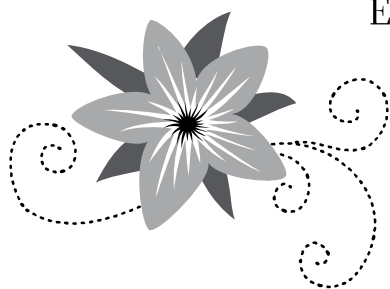
Sierra fnøs. ”Ha! Så let får du mig ikke. Jeg ved godt, at jeg er en grådig gris, men der er altså vigtigere ting end mad ... nogle gange i hvert fald.”

”Okay.” Elly trak på skuldrene. ”Så tager jeg bare tante Dinas præmie-cookies med hjem og siger, at du ikke kunne lide dem.”

Sierra spærrede øjnene op. ”Er det hendes ingefærkager? Dem, som er sådan lidt seje i det, men alligevel smelter på tungen?” Hendes stædige ansigtsudtryk blev langsomt afløst af et drømmende, og Elly nikkede. ”Hvor er de henne?”

”I min rygsæk.” Elly opgav at holde latteren tilbage.

”Okay, man forbrænder altså totalt mange kalorier, når man dansetræner,” fastslog Sierra. ”Vi har limonade. Du finder kagerne.” Sierra tog kanden med saftvand – blandet af Tashs butler, Jasper – og smækkede den ned i gulvet ved siden af Elly. ”Og så taler vi om kostumer, hår og makeup, mens vi spiser. Jeg har taget lidt forskelligt med.” Hun vendte bunden i vejret på sin gigantiske, lilla taske, og ud væltede lipgloss, hårgele, hårbånd og hårklemmer med glimmer, neglelak i rød, lilla og pink med glimmer og en lavine af glittede modemagasiner.

Elly tog plastikbeholderen med hjemmelavede cookies op af sin rygsæk. Hun vippede låget af, og en duft af ingefær og kanel bredte sig i værelset. Tash stønnede

igen, men denne gang af lækkersult.

Hun skubbede sig ned

fra sengen og vaklede over

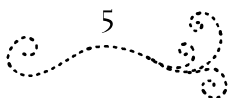
og satte sig på gulvet ved siden af de andre.

”Chancerne for, at jeg overlever, er lige steget betydeligt.”

Ellys mave rumlede sultent, men blev stille, da hun satte tænderne i en cookie. Hun skyllede den ned med en slurk limonade. Uhm!

Sierra fortærede tre cookies på rekordtid og tog så et musikmagasin og slog op i det: Årets hotteste nye pigeband! udbasunerede overskriften.

”The Sparks!” Elly sank en halv cookie og bøjede sig frem for at se. ”Wow,” sukede hun. ”Er de ikke bare vildt seje? Sådan kommer jeg aldrig til at se ud.” De tre medlemmer af pigebandet var i jeans, T-shirts og glitrende jakker. Jakkerne nærmest eksploderede i et fyrværkeri af broderier. Marina, guitaristen,

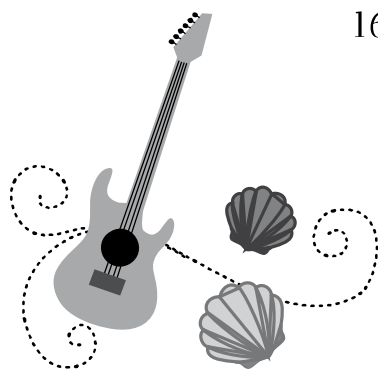
glimtede i grønt og guld, Keyboardspilleren Abi gnistrede i blå og sølv, og Lou, trommeslageren, blændede i skrigende pink.

Sierra trak vejret ind gennem næsen med et snøft. ”Nej, men du har heller ikke en personlig makeupartist eller stylist, vel? Og du har ret. De ser fantastiske ud. Lou er bare *super cool!*”

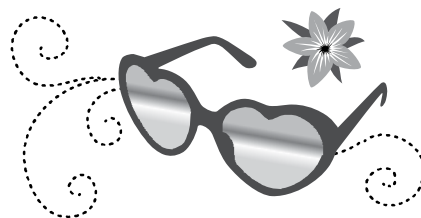
Sierra pegede på billedet af den høje, slanke pige, som sad på hug bag ved trommerne. Hendes hår var farvet ildrødt, og hun smilede til kameraet. ”Jeg har læst, at hun begyndte at spille trommer som femårig og var på sin første turne med et rockband som

16-årig.”

”Ja, hun er god,” sagde Tash og nikkede. ”Men Abi er et supertalent. Hendes keyboard holder det hele sammen, og så styrer hun al den elektroniske lyd: f.eks. bassen ... og hun er

en fantastisk sanger. Vidste I godt, at hun cyklede tværs over Kina sidste år i forbindelse med en indsamling til katastrofehjælp? Er det ikke cool?”

”Det læste jeg også,” sagde Elly. Billedet af Abi viste en spinkel, smilende, ung kvinde bag keyboardet. Håret var sort og kort, og øjnene markerede med kraftig eyeliner og kunstige øjenvipper, som var vildt lange og tætte. ”Og hun er så smuk. Men jeg kan altså bedst lide Marina.”

Ellys øjne søgte igen guitaristen. Hun så ikke så dramatisk ud som de to andre bandmedlemmer. Hun var middelhøj med bløde brune krøller og fregner. Elly tænkte, at hun egentlig så så sød og almindelig ud, at man ikke ville bemærke hende, hvis man gik forbi hende på gaden. Medmindre man kiggede hende lige i øjnene. Der var et eller andet i dem, som fangede en. ”Det er

hende, der skriver alle deres sange. Ikke bare teksterne, men også melodierne. Og når hun synger, kan man virkelig se, at hun mener det. Det er ikke bare et show for hende.”

”Marina er et geni.” Sierra var enig. ”Men hun burde virkelig gøre noget ved sit hår. Jeg mener, hvis det ikke lige var, fordi hun havde cirka 20 glamour-ringe på, var piercet i næsen og havde de fedeste sko, så ville hun ligne min religionslærer.”

”Min religionslærer *har* en dobbelt næsepiercing plus fem tatoveringer,” sagde Elly. ”Måske skulle din skole arbejde lidt på sit image.”

Tash fnøs, og så gav det et sæt i hende, da døren sprang op, og Mojo fór ind på værelset. Borderterrieren peb ynkeligt og havde halen mellem benene. Den fløj direkte op på Tashs skød.

Hun krammede ham. "Hvad er der med dig, Mojo?"

Hunden klynkede endnu højere. Tash løftede hovedet og kiggede på Elly og Sierra. "Et eller andet har skræmt ham fra vid og sans."

"Shh! Hør!" udbrød Sierra. Hun vendte hovedet mod den åbne dør, mens rædslen bredte sig i hendes ansigt. "Kan I høre det?"

Nu kunne Elly også høre det: Et mærkeligt klagende skrig flød hele vejen op ad trappen og ind på værelset. Det bølgede frem og tilbage, døde ud og steg så igen til et frygteligt hyl.

"Oh my god," gispede Sierra og sprang på benene. "Hvad er det ...?!"

"Hvad end det er, så skræmte det næsten livet af Mojo. Bliv her, Mojo." Tash satte hunden på sengen. Den krøb pibende sammen. "Jeg ved det godt," sagde Tash. "Det er en skrækkelig lyd, men du er i sikkerhed

her.” Hun snurrede rundt mod sine veninder.
”Jeg bliver nødt til at undersøge det her. Det kan være et dyr, der er fanget i en fælde. Jeg har aldrig hørt noget lignende hele mit liv.”

”Jeg går med!” Elly satte låget på kagedåsen og sprang op. Det klagende skrig begyndte igen. ”Det stakkels dyr har brug for hjælp. Men hvad er det for et dyr, der siger sådan ...?”

”Ja, og hvad hvis det er farligt?” jamrede Sierra. ”Skulle vi ikke lige overveje, hvad vi gøre førs...” og så blev hun trukket ud ad døren af de to andre.

